

RZECZOMOWCA (1) *sb m*

A pl rzeczom(o)wce.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład).

Obrońca, pełnomocnik: [Król] Pogromi wżyftkich złych śpraw forytarze/ Y niepobożne rzeczomowce Ńkarze/ Co pfuią ludziom ich śpráwiedliwości GrochKal 16.

Synonimy cf 1. RZECZNIK.